

zunaj vagonov stalo, se ogledujejo, pa žive duše ni videti bilo, le pri železniškem čuvaji zraven mosta stoji nekaj starih mater, ki na oddaljeni kolodvor niso mogle iti. Pred predorom se podajo svitli cesar nazaj v vagon. Ko pa se vlak iz predora prišedši približuje železniški postaji, oglasi se godba, ki je cesarsko himno svirala, zadonijo burni živio-klici vlaku nasproti in premili vladar pred oknom svojega vagona stoji z odkrito glavo smehljaje se genljivo odzdravljajo zvestim slovenskim podanikom svojim. Vlak se jako počasoma giblje naprej, baudere vihrajo, šolarji in šolarce Njih Veličanstvo pozdravljajo s svojimi šopki, moški se odkrijejo in ženske z belimi robei krilijo vladarju nasproti; marsiktera solza zaleskeče v očeh pridnih slovenskih mater. Vse je živo in vendar tako mirno, red izgleden. Trenutek nepopisljiv. Med mogočnimi živio-klici ni bilo slišati nobene godbe več. Dobro sem pazil, pa da bi le en sam „hoch“-klic slišal! Nič takega! Žalostni smo gledali za cesarjevim vlakom, pa že ga ni bilo več. V veliki naglici je drdral proti ponemčenemu Mariboru. Tako smo pozdravili Slovenci na nemški meji premilega cesarja.

Nerad še omenim, da je bilo mnogo takih, katerim je bilo „pregmanj“, da bi v domači fari počakali presvitlega cesarja in mu tukaj naznanili svojo udanost in hvaležnost, ter so raje šli v nemški Stras in Spielfeld Nemcem na pot. Od pet občinskih predstojnikov v fari je bil edini g. Ignacij Repnik navzočen pri proslavljanju dobrotljivega cesarja.

Vam pa poštene slovenske deklina, ki ste imele toliko truda z napravljanjem šopkov, vencov, zastav in zastavic, ki ste s svojim neumornim delom največ pripomogle, da je bilo vse tako okusno okrašeno, da se mimo vozeči čudijo ter pravijo, da nobena manjših postaj ni kazala te krasote, kakor „Egidi-Tunnel“. Vam bodi tukaj pred vsem slovenskim svetom izrečena iskrena hvala in zahvala.

Srečno ljudstvo, ki ima takega vladarja kot mi Avstrijanci. — Blažen pa tudi vladar, ki ima tako zveste podložne. Ljubezen ljudstva je vladarjev naj večja sreča. Kakor uganko se pristavim nerazumljivo vedenje žandarjev, ktera sta se nad bavarskimi modro-belimi zastavami spodtikala. Mislila sta menda, da so preveč slovenskim trobojnicam podobne. Le malo je manjkalo, da nam niso bile konfiscirane.

Slovenec.

Gospodarske stvari.

O poštnih hranilnicah.

1. Poštne hranilnice so namenili v Avstriji osnovati že leta 1871, toda prizadevanje dotičnih osebnostij v tem oziru je splavalo po vodi.

Predlanskim so se tote zadeve znovič lotili in svoj namen dosegli. Postavo o prireditvi poštnih hranilnic so svitli cesar podpisali dne 28. majnika 1882. Sedaj je hranilnica skoro pri vseh poštah, kar jih je po deželah, zastopanih v državnem zboru.

2. Poštni uradi — nabiralnice — imenovani — prejemajo vloge (t. j. denar, ki ga kdo v hranilnico vloži) ter jih povračujejo, kedarkoli to zahteva vložnik, (t. j. oseba, ki je denar vložila.)

3. Če si vložil vsaj 50 kr., dobil si knjižico, v katerej je poštni uradnik zapisal tvoje ime in priimek, poklic ali delo, s kojim se pečaš, zatem kraj, dan, mesec in leto rojstva, slednjič hišo in okolico, kjer prebivaš. Vrh tega moral si sam lastnoročno zapisati svoje ime in priimek, to pa dvakrat: v knjižico, ki se ti je izročila, in pa na poseben papir — „protipis“ imenovan, Nemei temu pravijo „Gegenschein“, — kateri ostane na pošti.

4. Na „protipisu“ zamore se tudi napisati „geslo“*, t. j. vložnik si lahko izbere kakšno besedo, katere naj nikomur ne naznanja. Geslo se v knjižico ne zapisuje. Kedar hočeš denar zopet iz hranilnice vzeti, bode izročen le tistemu, kateri dotično geslo pové.

5. Koliko knjižic smeš imeti? Odgovor: Samo eno; sicer bi izgubil obresti ali po okoliščinah še glavnico ali kapital. Pač pa sme ena oseba vlagati tudi za druge. Tako bi n. pr. oče, kateri, postavim, ima četvero otrok, smel vlagati denar za sebe, za ženo in za vsako dete posebič, — smel bi imeti 6 knjižic, vendar na svoje ime samo eno knjižico.

Na podobni način bi gospodar zamogel vlagati za svoje podložnike, za družino.

6. Koliko smem vlagati? — Najmanje 5 kr., največ 1000 gld., vendar tako, da se znesek dá s 50 deliti, toraj: 50 kr., 1 fl. 50 kr., 2 fl., 2 fl. 50 kr. itd. — Tudi zneske od 5 kr. naprej vzprejema poštna hranilnica.

Otrok, recimo, ima 5 kr. S temi naj gre na pošto. Tam bo dobil tako zvano „poštno-hranilnično karto“, na katerej je vtiskana navadna 5-kr.-marka. Kedar dete zopet 5 kr. skupaj spravi, naj znovič ide na pošto; 5 kr. pusti tam, a mesto njih dobi 5-kr.-marko, katero naj pritisne na karto zraven prve marke. To ponavlja dotlje, dokler ni na karti mark v vrednosti 50 kr. Če se je ta številka dosegla, mora otrok dotično karto izročiti poštno-hranilničnemu uradniku, a ta mu v zameno da knjižico, kjer je 50 kr. zapisano kot vloga varčnega otroka.

Sedaj otrok naj znovič začne z drugo takšno karto, dokler se nabere zopet 50 kr. Toti znesek mu bodo potem v knjižico zapisali kot novo vlogo, imel bo 1 fl. kapitala v poštni hranilnici. Ako bi kdo prilepil pokvarjene mar-

ke ali take, ki so bile že enkrat porabljene, to jih nabiralnice ne vzprejemajo. Na vsakej karti je prostora za 10 mark po 5 kr.

7. Koliko odstotkov ali procentov daje poštna hranilnica? — Za vloge počeniši od 1 fl. dajo se 3% na leto, t. j. od 1 fl. dobiš 3 kr., ali z drugo besedo: za 100 vloženih goldinarjev ti poštna hranilnica na leto daje po 3 fl.

Recimo: Kmet prodal je jarem volov za 300 fl. Denarja pa takrat potrebuje okoli 50 fl., ker še le čez 2 meseca nameni kupiti par mladih juncev. Mesto da mu denar doma v skrinji leži, naj ga v varstvo izroči poštni hranilnici. Obresti se zaračunajo vsakih 14 dni. Čez dva meseca bi za 250 fl. glavnice ali kapitala narastlo 60 kr. obresti. Koliko pa v domačej skrinji? Če sedaj za junčke potrebuje, postavim, 100 fl., zamore toti znesek vzeti iz hranilnice, a ostatek mu še dalje obrestinosno leži.

(Dalje prih.)

Premiranje bikov v Celji vršilo se je 31. maja t. l. Prignali so 30 bikov. Državno darilo 15 fl. prisojeno je dobil za Marijahoferskega bika g. Emerih plem. Gujto pa je ni sprejel. Naredilo se je iz 15 fl. troje daril po 5 fl. I. darilo (15 fl.) deželno prejel je Ed. Ledl v Vojniku, II. (10 fl.) Jožef Jelenc v Svetini in Franc Kožer v Celji. Darila po 5 fl.: Luka Andloga v Gotovljah, Val. Toman v Pirešicah, Jernej Buhole v Šmartnem, Anton Knez v Lopati, Anton Jug v Teharji, Joh. Ješovnik v Pirešicah, Alojz Klobučar v Celji, Janez Storman pri sv. Petru, Jakob Janič v Žavci, Jan. Pisanec v Kostivnici, Fr. Cmok pri sv. Juriji, Peter Jošt v Škofji vasi, Fr. Pisanec v št. Juriji, Jan. Kožuh v Škofji vasi, Mat. Zidanšek v Dramljah.

Licencirane bike imajo: Mat. Apotekar v Šmartnem, Jurij Brižar v Vojniku, knez Salm v Novem Celji, Miha Strenčan v Šmartnem, Fr. Gajšek pri sv. Juriji, Jož. Pristovšek v Petrovčah, M. Zupan pri sv. Primoži in M. Urlep pri sv. Juriji.

Sejmi. 23. jul. Ivnik, sv. Helena, Maribor, Oplotnica, Wildon, 24. jul. Ribnica, 25. jul. Dol, Kozje, Ormož, sv. Janž pod Arvežem, Lipnica, Žavec, Črmožišče, Slov. Bistrica, 26. jul. sv. Ana v Slov. goricah, Frauheim, Teharje, 30. jul. Ormož, Klein, Kostivnica, sv. Martin pod Wurmbergom.

Dopisi.

Iz okolice ptujske. (Ptujski nemčurji pokregani.) „S tem se meni nikakor niste prikupili, in tudi Njihovemu Veličanstvu ne“, rekel je g. deželni namestnik ptujskemu županu, Rodošek, ko je pripeljavši se z Hajdine v Ptuj zagledal po mestu razobešene nemške za-

stave. Kdor nema slame v glavi namesto možganov, bo razumel kaj to pomeni. Černo-rudeče-žolta zastava, s katero ptujski, mariborski in celjski zagrizeni nemčurji nas Slovence na naših domačih tleh tako radi žalijo; ta zastava, kojo so nemškutarji leta osem in štiridesetega počeli razobešavati v znamenje, da ne marajo za našega cesarja, ampak da hočejo iti v Frankfurt in si tam nemškega zbrati; to puntarsko znamenje na naših tleh izsterkavati je za nas Slovence razžaljivo počenjanje in prederzno hujskanje, kajti naše oči niso obernjene proti Frankfurtu, mi nečemo priti nemškemu cesarju v oblast, ampak ostati hočemo tudi za naprej verni državljani mogočne Avstrije, in zvesti našemu milemu in modremu vladarju, ki želi imeti mir med svojimi narodi. Dolgo, dolgo, skoro predolgo se njim je skoz prste gledalo, sem privandranim piskačem in pešici domačih nemirnežev, pa nič ni se jim reklo, če so lovili in postavljali svoje zanjke celo med kmetskim ljudstvom in poedine kratkovidneže res vlovili v mrežo nemškega šulferajna, ki ima svoj pravi sedež tam v pruskem glavnem mestu, v Berlinu. Pa ker vsaka malopridna reč po božji previdnosti le samo nekoliko časa trpi, zato moralo je se tem rogoviležem že enkrat povedati: stoj! s tem se našemu blagemu cesarju ne prikupite. — Ob takih svečanih prilikah, ko je cesarjevo potovanje med svojim narodom, se vsako, še prav malo iskreno znamenje verne podanosti rado prizna in pohvali, nasproti temu pa že mora kaj posebno neprijetnega biti, če se v tako svečanem in znamenitem hipu komu reče: s tem se niste prikupili. Kdor izmed vas, dragi moji rojaki, še dozdej ni bil prav na čistem, ktere strani se v javnem življenji, na primer pri volitvah v deželni zbor, v okrajni zastop itd. ima držati, mora zdaj vendar že le jasno sprevideti, in da je pametneje in poštenje dati svoj glas onim možem, koje Vam priporočujejo častni in iskreni prijatelji kmetskega stanu, kakor g. župnik Raič, oskrbnik ptujske grajščine g. Rajs, trgovec g. Jurca, odlični posestniki in vrli narodnjaki gg. Koser, Mikl, Jurič itd., ali pa se pridružiti onim Ptujčanom, ki se svetlemu cesarju in slovenske zemlje Gospodarju s svojimi nemškimi zastavami niso prikupili. To dobro prevdariti, kedar stopite k volitvi v okrajni zastop.

Od D. Marije v puščavi. (Šestoletnico) presvitle vladarske hiše smo tukaj prav veselo obhajali. Po sv. meši podali so se otroci v slovesnem sprevodu k načelniku šol. sveta g. Gassnerju, kjer so peli, deklamavali, igrali, ter se z jedjo in pitjem pogostili. Zbralo se je bilo tudi mnogo odličnega občinstva iz okolice trga sv. Lorenca. S kratkimi besedami razloži g. nadučitelj pomen te veselice, ter posebno povdarja, kako nam je v prihodnje za to skrbeti,